

Laurynas Rutkauskas

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 4c klasės mokinys

Ruduo ir keistas jausmas

Ese

Nuėjo ruduo miškais...

Už lango sninga... Gražu...

Ruduo šiomet buvo įprastas, kaip ir pastaruosius 12 metų. Mokykla, tada namai, vėl mokykla, tada vėl namai. Jau iki gyvo kaulo įgriususi monotonija. Bet laukia naujas gyvenimo etapas. Greitai bus baigta mokykla ir ateis kankinanti nežinia, koks bus kitas ruduo. Galbūt studijuosiu, galbūt dirbsiu, o gal ir ant tėvų sprando užsikoręs sėdėsiu. Turbūt šios mintys kankina kiekvieną abiturientą. Galėtų ir man kas nors atsiųsti laišką, kuriame būtų parašyta, kad gavau pelningą darbą, kaip nutiko Mariaus Katiliškio romano „Miškais ateina ruduo“ veikėjui Tiliui. Bet tai tik drambliuko svajonės. Betgi niekas nedraudžia svajoti, juolab kai artėja Kalėdos – stebuklų metas.

Ruduo man asocijuojasi su blogais dalykais. Drauge su rudeniu ateina subjurę orai, kurie kartu atneša ir slogią nuotaiką. Dėl tokių orų vis daugiau laiko tenka praleisti tarp keturių sienų ir mąstyti apie įvairiausius dalykus. Tai anaip tol nėra gerai: kuo giliau į viską žvelgi, tuo nelaimingesnis žmogus esi. Ne veltui A. Škėmos romane „Balta drobulė“ viename epigrafe parašyta: „Palaiminti idiotai, nes jie yra laimingiausi žmonės žemėje“. Šį rudenį pirmą kartą savo gyvenime pajutau, ką reiškia tas populiarusis žodis – depresija. Su krentančiais lapais nukrito ir mano optimizmas. Keistas jausmas, kurį būtų galima apibūdinti M. Katiliškio žodžiais, kuriais jis aprašė Tiliaus būseną: „Ruduo jį svaiginamai purtė ir užraugė nerimu“.

Lapai krenta, paukščiai išskrenda, kiti gyvūneliai slepiasi nuo artėjančių šalčių – atsiranda vis daugiau tuštumos gamtoje. Taip pat ir žmogaus sieloje. Ši gamtos ir žmogaus paralelė yra labai ryški ir M. Katiliškio romane „Miškais

ateina ruduo“. Vasara – pramogų, atostogų ir aistrų metas! Atėjus rudenii – vis kažko trūksta sielai.

Kodėl prisiminus rudenį užplūsta tik pesimistinės mintys? Negi rudenį nenutinka nieko gero, kai už lango merkia lietūs, nuo medžių sklendžia lapai, o šiltos kepurės gadina šukuosenas? Egzistuoja daugybė priežasčių, dėl ko galėtume mylėti šį niūrų metų laiką. Štai keletas jų: 1) nes suvalgius gabalėlį sūrio pyrago neišmuša prakaitas; 2) nes, kaip pirmakščiai žmonės, maisto pietų stalui (grybų, uogų) galime prisirinkti vaikščiodami po mišką; 3) nes be jokios sąžinės graužaties galime gardžiuotis šokoladiniu pyragu. Juk reikia sukaupti riebalų atsargas žiemai.

Ne, nemėgstu rudens...